

[Ib Thyregod.]

ring, der har gennemført og gennemfører de foranstaltninger, der er tale om, imod narkotikamisbruget, og det bør dog fremhæves.

Det bør også fremhæves, at jeg på venstres vegne så tidligt som i 1966 over for den daværende justitsminister, hr. K. Axel Nielsen, rejste spørgsmålet om narkotikamisbruget, særlig i forbindelse med unge, der rejste til udlandet, at der intet blev foretaget ud over en undersøgelse gennem anklagemyndigheden og fængselsvæsenet, og at man i juni 1967 nedsatte en arbejdsgruppe med det formål at indsamle oplysninger. Altså, i den tidligere regerings periode er der intet sket med henblik på det truende problem, som forelå, og som enhver kunne se måtte komme til at foreligge, når man så på udviklingen i andre lande; først i denne regerings periode er der kommet gang i bestræbelserne.

Det, der nu er tale om, er jo, at narkotikaproblemet er blevet et samfundsproblem af voksende betydning, og det er så meget mere ulykkeligt, som det i modsætning til tidligere i særlig grad drejer sig om unge, der er i udsat stilling på grund af brudte hjem, dårlige boligforhold eller andre årsager, således at de rammes på et meget tidligt tidspunkt.

Ser man tilbage på udviklingen før 1966, vil man se, at den kreds af narkomaner, der fandtes dengang, var en fast kreds på ca. 1.500 personer, som ofte var ældre og gav problemer af en helt anden karakter end det ungdomsproblem, som nu foreligger for os. Det er altså et specielt ungdomsproblem; der nu er tale om, og der er tale om unge, som bliver det, man kalder sociale tabere, og som søger ind i miljøer, der begunstiger og accepterer narkotikamisbruget. Dermed er den onde cirkel i gang, og problemet er så, om man har mulighed for at trænge ind til disse unge og få dem tilbage til det normale samfund igen. Det er det, der er problemet; og hvilke veje kan man så gå for at løse narkotikaproblemet for de unge?

Det vigtigste må vel være, at man gen-

nemfører oplysning på så tidligt et tidspunkt over for børn og unge, som det er muligt. Det, som foreligger i forslagene i forbindelse med undervisningsministeriets plan: oprettelse af konsulentstillinger, samarbejde med skoler, samarbejde med de unge og samarbejde med forældre, er efter min opfattelse den vigtigste del af den plan, som foreligger med hensyn til narkotikabekæmpelse. Man bør skride ind på et så tidligt tidspunkt som muligt, man bør gå ind på det forberedende stade med oplysning og atter oplysning, således at man forhindrer, at flere unge kommer ud i narkotikamisbrug.

Men dette er jo kun én side af sagen; der er også de unge, som allerede er kommet ud i narkotikamisbrug, og dér er det klart at man må gennemføre de andre foranstaltninger, som allerede har været omtalt.

Jeg vil her gerne pege på kulturministeriets plan, som jeg synes er særlig betydningsfuld, planen om øerne, som allerede delvis er sat i gang, skibet Fulton og en række af disse andre utraditionelle metoder, som man anvender for at få unge ud af narkotikamisbruget. Jeg tror, at der netop ved at sætte de unge sammen med andre unge på en utraditionel måde er mulighed for at opnå resultater, og jeg mener, at der netop gennem disse eksperimenter, kan man jo godt kalde det, er opnået sådanne resultater, at der er grund til at lade dem fortsætte og udbygge dem yderligere.

Der er med disse ø-lejre, som jo stod i forbindelse med naturfredningsåret, opnået gode resultater, og der er yderligere dette, at der i disse ø-lejre har været en pædagogisk ledelse, som netop har forsøgt at forhindre narkotikamisbrug i modsætning til, hvad der f. eks. var tilfældet med den såkaldte Frøstruplejr, der har fået alt for megen goodwill i pressen og i radio og tv.

Det var kulturministeriets plan. Jeg har også nævnt undervisningsministeriets. Socialministeriets plan har jo også været omtalt, og det samme gælder indenrigsministeriets plan i forbindelse med narkotikabekæmpel-